

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

10. Sv. maša.

Elej, jaz stojim pred vratmi srca in trkam; pri njem ostanem, ki posluša moj glas in mi odpre.“ Te mile besede sv. pisma veljajo tebi, srečni otrok, ki se pripravljaš za prvo sveto obhajilo. Zveličar sam ti jih govori. S svojo milostjo hoče priti v tvoje srce in je napolniti s svojo ljubeznijo. Kako čisto mora biti tvoje srce, kako pobožna čutila je morajo navdajati! Pravo srčno kesanje nad svojimi grehi pa boš občutil pri sveti maši, in tukaj dobiš tudi vse druge pripomočke, da si posvetiš srce. —

1. *Sv. Lenard Porto-Mavriški* si je vselej pri sv. maši predstavljal, da spremlja Zveličarja na goro Kalvarijo in da je pričujoč pri njegovi krvavi daritvi na križu. Obledel je, težko dihal in jokal; bilo mu je, kakor bi videl Zveličarja umirati. Tako je delal, ker

je vedel, da se daritev Jezusa Kristusa na križu neprenehoma ponavlja z daritvijo sv. maše. Na križu je Jezus Kristus svojo kri prelil, svoje življenje je daroval nebeškemu Očetu. Ta dar je bil več vreden kot ves svet; nebeškemu Očetu je bil toliko všeč, da je radi njega pripravljen odpustiti vse grehe, ki so bili storjeni od greha prvih starišev do sedaj, in ki bodo kdaj še storjeni.

Pri sv. maši se godi ravno to, kar se je godilo na križu. Jezus Kristus kaže svojemu nebeškemu Očetu z žebli prebodene roke in noge, daruje vnovič samega sebe in prosi, naj bo nebeški Oče milostljiv in usmiljen njim, ki so navzoči pri sv. maši, in naj dá njim in vsem ljudem milost, da bi pobožno in sveto živeli. — Slovesno se opravlja sedaj sv. maša, zlasti kadar mašniku strežejo tudi drugi duhovniki, ali kadar škof sami s škofovo kapo na glavi in s škofovo palico v roki pristopijo k oltarju, da opravijo daritev nove zaveze. Prvikrat pa se je opravila ta daritev na gori Kalvariji. Oltar je bil sv. križ. Škofova kapa je bila Zveličarju trnjeva krona. Prstan, ki ga imajo škof, je bil žebelj, ki je prebodel roko Jezusu. Mašni plašč je bila kri, ki je tekla Jezusu pri bičanju in ki se je potem strdila. Škofova palica je bila sulica, ki mu je pa niso podali v roko, ampak v srce. In kot duhovna-strežnika sta bila žalostna Mati božja in sv. apostol Janez. Z besedo „Dopolnjeno je“ je izrekel Jezus Kristus, da je zaradi te daritve nebeški Oče pripravljen odpustiti vse grehe in nakloniti vse potrebne milosti.

2. Presveto opravilo je sveta maša. Ali si se pa tega, ljubi otrok, tudi vedno zavedal? Ali si se pač dovolj spoštljivo in pobožno obnašal v cerkvi?

Sv. Martina, škofa turonskega, so videli često tresočega se, kadar je stopil v kako cerkev. Na vprašanje, zakaj se tako trese, je odgovoril: „Kako naj se ne tresem in trepetam, če pomislim, da stojim v cerkvi pred najvišjim veličanstvom, pred Bogom, svojim sodnikom?“ Spominjaj se tega, ljubi otrok, kadar stopiš v cerkev! — Nekateri svetniki so videli množice angeljev, ki pri sveti maši klečé pri oltarju in molijo Jezusa, pričujočega pod podoboma kruha in vina. Ta Zveličar pride pri prvem sv. obhajilu k tebi. Moli ga

sedaj prav goreče, ko se pripravljaš za ta presveti čas. Z največjo pobožnostjo bodi pri sv. daritvi in varuj se zlasti govorjenja ali šepetanja.

Neki dijak v Parizu je pri sv. maši klečal poleg mladega princa Kondéja. Princ ga začne vpraševati raznih stvari. Dijak mu iz začetka noče ničesar odgovoriti, slednjič pa reče: „Odpustite, presvetli, nas so učili, da moramo v cerkvi moliti, ne pa šepetati.“ Tudi tebe, ljubi otrok, tako učé. Ali se pa tudi vedno po tem ravnaš?

3. Druga cerkvena zapoved nam zapoveduje, da moramo biti vsako nedeljo in vsak praznik spodobno in pobožno pri sv. maši. Zaradi velikih milostij, ki jih dobivamo pri tej sv. daritvi, pa moramo skrbeti, da se tudi, kadar nam je le mogoče, v delavnikih udeležimo sv. maše. Srečna je vaša hiša, ljubi otrok, ako gredó tudi v delavnikih vsi k sv. maši, katerim je le mogoče. Ako pa tega do sedaj pri vas ni, pa bodi ti apostol v domači hiši in pojdi sam zlasti sedaj, ko se pripravljaš za sv. obhajilo, kolikor mogoče vsak dan k sv. maši. Prosi pa tudi stariše, brate in sestre, da gre vsaj danes jeden, jutri drugi k sv. maši. Veliko nebeskega blagoslova boš s tem pridobil sebi in vsej družini.

Ob majhnem jezeru na Bavarskem je lična cerkvica, v kateri se daruje vsak dan sv. maša. Vsak dan pa tudi privesla črez jezero sivolos *starček*, oprt na palico stopi iz čolna in koraka počasi v cerkev. Nkega jesenskega večera je bil na jezeru velik vihar; vso noč so se vzdigovali valovi in le proti jutru se je jezero malo pomirilo. Vsakdo je mislil, da v tako slabem vremenu starčka ne bo k sveti maši. Toda po razburkanem jezeru se pripelje čoln; veter vzdiguje sive lase starčku, ki vesla proti cerkvici, da tam počasti Stvarnika nebes in zemlje in je pri najsvetejši daritvi. — Kako blizu imaš pa ti, otrok, cerkev, kjer se obhaja najsvetejša daritev, in kako lahko prideš do nje!

Al. Stroj.

Kdo bi si mislil . . .

Ko je vstal ono jutro po Velikem Šmarnu Oplotarjev Tonček, gotovo ni slutil, kaj se mu bo vse še pripetilo tisti dan. Mati so ga trdo premikastili, da se je zavedel na postelji, pa je menda v naglici z levo nogo vstal; zato je bil tako nesrečen tisti dan. „Menda“, pravimo, ker Tonček ne verjame na kaka znamenja, ampak vé, da je človek sam svoje sreče kovač.

S trudom je torej vstal in mencaje oči se umival na koritu. Vzel je s seboj mašno knjižico, ker je imel lepo navado, da je na paši opravljal svojo jutranjo molitev. Saj sicer je bil prav priden ta Oplotarjev Tonček, samo malce preveč živ je bil, pa se mu je večkrat namerila kaka nesreča.

Odvezal je lisko in čado in ju gnal v log past. Dotlej je še vse šlo dobro; od tu se je pa nesreča začela. Komaj se je ustavil na pašniku, usedel na kamen in jel brati jutranjo molitev, že je bila liska v sosedovem fižolu. Megleno je bilo, da ni daleč videl, ali pa je bil preveč brezskrben. A ni bil dolgo.

Na uho mu je jelo udarjati vpitje, in kmalu pri-drvé sosedov stric po tujem hlepečo lisko k prestrašenemu Tončku. Vedel je, da bo polom doma in pri sosedu, če še ne bo kaj hujšega. Lahko namreč sosedovi naznanijo županstvu, in Oplotarjevi bodo morali škodo plačati. Zbegan po tej nesreči, je zagnal svoji kravi na drugo stran pašnika. Sklenil je bolj skrbno paziti na to nagajivo lisko. In res je nekaj časa pazil. Tedaj zagleda pred seboj malega ptička, ki ni bil še docela goden in je skakljal od grma do grma. Želja, da bi ga dobil, ga je gnala, da je pozabil na prejšnjo nesrečo. Šel je za njim, a ptiček se mu je umikal dalje in dalje. V Tončku pa je rastle čimdalje bolj strast in ni vedel, da je že tako daleč prišel od domačega pašnika. Tedaj pa ptiček zleti na drevo, in Tonček se prestrašen zavé, kako daleč je zašel. Hití nazaj in res srečno dobi lisko in čado v domačem krompirju. Ah, že drugi polom bo doma! To so skrbi, to!

Odslej je skrbno pazil. Solnce je že precej visoko stalo na obnebu, ko se Tonček spomni, da je lačen

in da mora danes v šolo. Sicer bi ne šel, a danes je torek; prišli bodo „gospod“. Tedaj pa mora iti.

Pognal je domov. Ko je privezal svoji živali v hlev, je jelo bítí devet. Takrat se začne že šola. To ga je zaskrbelo, to. Kar v srce ga je nekaj zbadlo. Doma še niso vedeli, kako je danes pasel. Ko se je najedel krompirjevih žgancev, moral je v šolo. Nerad je šel in neroden je bil njegov korak, ker je vedel, da bo v šoli tretji polom, zato ker je zamudil. Res je prišel o pol desetih v šolo in res se ni zmotil, kar se tiče poloma. Pa slikanje tepežkanja in njegove posledice prepustimo izkušnji ali pa bralčevi domišljiji . . .

Druzega posebnega se ni prigodilo v šoli. Ko pride opoldne domov, so doma že vedeli, kako skrbno je pasel. Za dvojni greh je sledila dvojna kazen. Prva je bila podobna oni v šoli, le malo hujša je bila, ker oče so bolj vajeni na te stvari; druga je pa obstala v opoldanskem postu. Oj, ti Tonček, kako se ti kazen in nesreča radi menjata in vrstita!

Popoldne je moral Tonček z vozičkom na njivo po plevela. Ker se je materi smilil, dali so mu vendar kos koruznega kruha. Kako ga je naglo snedel Tonček! Peljal je voziček čez klanec na precej oddaljeno njivo.

Ko je došel na vrh klanca, se ga je polotila želja, da bi se malo „zafural“. Neka dobra volja se ga je polastila vkljub vsem današnjim nezgodam. Usedel se je na voziček, spustil oje, prekrižal roki, stegnil obe nogi in položil glavo na voz. V tem veselem trenutku ga je ubral naš slikar, da ga pokaže radovednim bralcem. Spustil je voziček, in šlo je kot blisk.

V začetku mu je bila vožnja prav všeč, a voziček je čimdalje bolj tekel in Tončku je strah mozeg pretresal. Rad bi bil ustavil, a ni bilo več mogoče. Tedaj se nakrat oje zaobrne, da skoči voziček pod cesto. Voz se prevrne in nesrečni Tonček odleti daleč na kamenje. „O joj, joj, moja glava“, klical je iz vsega grla. To je bil četrti in najhujši polom — — —

Ko je zahajalo solnce, je ležal naš Tonček obezan na postelji. Mati so mu pokladali mrzle ovitke na bolno glavo. Sedaj bi mu radi dali jesti, a ni mogel. Nekaj

dnij pač ne bo treba niti past, niti v šolo iti. Nekaj dnij tudi tepen ne bo . . .

Kdo bi si bil zjutraj mislil, kaj mu bo vse torek prinesel. Niti sam Oplotarjev Tonček si ni mislil tega.

Angelar Zdénčan.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

16. R m a n.

Kadar se urežete s pipcem ali pa pobijete, je nagla pomoč pri rokah. Stolčete nekoliko rmana in stisnete nekaj kapljic soka v rano, pa je zdravilo narajeno. Res nekoliko časa peče, a učinek je gotov. Vse to veste, kajnedá? Le tega ne veste, kako je dobila ta rastlinica to čudovito zdravilno moč. Bog jo je dal, kakor vsem rožam, tudi tej; in temu je priča tudi lepa legenda.

Na pragu borne tesarske hiše v Nazaretu, kjer je prebivala sveta družina, sedel je nebeški Sin Jezus in držal mej kolena malo ilnato skledico. Jedel je ravno iz nje mleko, katero mu je sveta Mati skuhala za kosilce. Lice se mu je svetilo tihe zadovoljnosti, ko je užival skromni božji dar.

Ko je tako jedel zamišljen, pridrvi se sèm po poti kuštrav deček, raztrgan in hudega pogleda, in udari s šibico po skledici. Mleko se je razlilo, ki je pljusnilo iz skledice, in skledica sama se je razbila. Po tem hudobnem činu pa divji deček krohotaje se odbeži.

Milobni Zveličar pa ne reče jezne in žal besede, ampak tiho pobere črepinje in odide v sobo. Že takrat je vršil to, kar je pozneje postavil za podlago svoji sveti veri: „Blagor mirnim, ker otroci božji se bodo imenovali“, in „Storite dobro njim, kateri vas preganjajo“ (Matej, V. 9 in 11.).

Oni hudobni deček pa je drvil proti domu in dobro se mu je zdelo, da je škodoval malemu Jezusu. Ko pa

po poti pogleda svojo šibico, s katero je razlil Jezusu mleko, se prestraši, kajti suha šibica je ozelenela in pognala temno-zelene, narezane lističe. Prestrašen pripoveduje ves dogodek doma materi, ki je bila ostra in stroga žena. Odločno ga pokrega in mu zapové, da naj takoj gre nazaj in naj prosi onega dečka odpuščanja. Ona sama pa bo povrnila skledico in mleko božjemu Detetu.

In res precej odideta: mati odločna, sin pa nerad, ker je bil že takrat paglavec od nog do glave.

Jezus mu je precej odpustil, saj še nikoli hud ni bil nanj. In Marija je še velela materi, da naj čudovito ozelenelo šibico vtakne v zemljo, in da bo ta rastlina še v velik prid človeštvu.

In res se je to zgodilo. Odslej je rman grenka rastlina kot večni spomin razžaljenja Jezusa, a tudi zdravilna, ker jo je blagoslovil sam božji Sin.

In oni hudobni deček? Legenda pripoveduje, da je postal oni paglavec pozneje Kristusov apostol, po imenu Juda Iškarjot. Da je postal izdajalec in se naпослед obesil, je že vsem znano.

Res: mal paglavec, velik hudobnež.

Tvoj angelj te vidi!

Angelček se te raduje,
Če lepo, čisto živiš;
Milo pa tedaj žaluje,
Če se dete pregrešiš.

Misli, kadar zalezuje,
Moti te skušnjave roj:
Angelček pri meni čuje,
Pazi name, je z menoj!

Radoslav.

Podobica v gozdu.

(Dogodba iz življenja.)

Bodi mi stokrat pristrčno pozdravljena hišica rodna!
— vsliknil sem radostno dospevši vrh hriba, ko sem zagledal po dolgih letih zopet nekdanjo svojo rojstno hišo tam doli v prijazni dolini, sredi rodovitega polja, zelenih travnikov in sadonosnikov, obdanih krog in krog od bogato zasajenih in plodovitih vinogradov.

Zares lep je ta kraj srečnih mladostnih dni.

Poldan je. Zdajci se oglasi tam doli v visokem zvoniku stari znanec, zvon vaške župne cerkve in, ko ta obmolkne, oglase se zaporedoma zvonovi sosednih cerkvá tja po dolini, kot da bi hoteli tekrovati mej seboj, kateri bode prvi zapel slavo „brezmadežni Devici“. Tudi jaz potegnem svoj zaprašeni klobuk raz glavo in odmolim molče običajno Marijino molitev.

Ko stopam hitrih korakov naprej po beli cesti vedno bliže svoji domači vasi, vzbudé se mi hipoma vsi oni sladki spomini izza otročjih let, katera sem srečno preživel v tem milem kraju.

Bistri potok se še vedno vije, kot nekđaj, mej zelenimi livadami, kjer sem tekal za pisanimi metulji, preganjal svitlo-blesteče kačje pastirje ter lovil rake in ribe, po močvirniku pa podil žabe v vodo.

Visoka lipa koncem vasi, mimo katere sem hodil dan za dnevom v šolo in cerkev, zelení in cvetí pa še bujnejše kot nekđaj, ko sem se hladil pod njenimi košatimi vejami, mej kojimi mrgoli in brenči brez števila pridnih čebelic.

Dospem do rojstne hiše, ki je že v tujih rokah, in se vsedem na staro kamenito klop. Da ne najdem tu več svojcev, to dobro znam, a obiskati hočem danes neki drug kraj blizu domače hiše, zanimiv kraj, ki mi ostane nepozabljiv.

* * *

Moja rojstna hiša stoji na malem gričku koncem vasi. Od te vodi pot v dolino mej travnike, potem pa v gozd, ki se razprostira na dolgo in široko tja gori proti zahodu. Kraj gozda blizu ceste, ki pelje tu mimo, pa žuborí izpod sivega skalovja, obrašenega z grmovjem in mahom, hladen studenec, in krog njega rasejo visoke smreke, semtertja povite od tal do vrha z vedno zelenim bršlinom.

Tukaj se začanja moja dogodba.

Tukaj sem napravljjal v svojih otroških letih po leti mlinska kolesa, po zimi nabiral za željno pričakovane jaslice zelenega in belega mahu in bršlina, spomladi pa trgal prve zvončke.

Tu sem so me oče pošiljali po leti dan na dan z velikim vrčem po vodo.

* * *

Bilo je pred petindvajsetimi leti. Deček kakih deset let, pohajal sem domačo šolo, oddaljeno prilično pol ure od doma. Najraje sem zahajal v šolo tiste dni, kadar so prišli v šolo gospod katehet, ker so prinašali s seboj lepo barvane velike podobe zgodb sv. pisma, katere so nam kazali in razlagali. Delili so pa tudi pogosto pridnejšim učencem čedne podobice. Neizrečeno rad bi bil imel tudi jaz katero podobico, in glej, končno vendar pride vrsta na-me; dobim jo.

Mala podobica, ki je predstavljala „Devico brez-madežno“, omilila se mi je tako, da bi je ne bil dal za kar si bodi. Nosil sem jo vedno pri sebi, lepo spravljeno v debel papir.

Nekega dné, ko sem bil zopet prišel k studencu po vodo in podstavil vrč, da se napolni, grem nekoliko korakov v gozd, do smreke, ki je bila najlepše z bršlinom povita. Občudujem nekaj trenutkov to krasno drevo in kaj mi pride na misel? Vzamem nožiček v roko in izrežem drevesu nekoliko od tal štirivoglat košček skorje; v to votlino položim podobico, češ, tukaj v tem zelenju je kraj, kjer ostaneš varno shranjena, nikdo razun mene te tu ne najde; jaz te pa lahko hodim tu sem gledat in častit, kadar hočem.

Drugi dan prinesem še z doma podobici jednako veliko šipico, potisnem jo v votlino čez podobico, ob robih pa dobro zamažen s smolo, kakor zamaže steklar šipe na oknih.

No, sedaj pa nikomur nič ne povem o tem, mislim si pri odhodu.

Odsihdob sem obiskoval podobico skoro vsakokrat, kadar sem prišel k studencu.

Nastopila je hladna jesen, za njo pa mrzla zima. Visok sneg mi je zasul priljubljeno pot k studencu in k zeleni smreki. Celu zimo nisem bil tam in tako sem popolnoma pozabil na svoj dragoceni spomenik v smreki.

Zopet pa je skopnel sneg in prišla spomlad. Vsa narava je bila ogrnjena v zelenje in cvetje.

Bilo je solnčnatega, a precej hladnega dné. Solnce je že pošiljalo zadnje večerne žarke izza gore. Jaz in stareja sestra sva sedela v sobi pri oknu in si ogledovala ravno svoji novi obleki, ki sva ju dobila za bližajočo se birmo. Mati so imeli opravila z večerjo, očeta pa smo pričakovali domov s sejma v bližnjem trgu.

Proti hiši prihajata dva tuja človeka. Mož srednje starosti, bledega obraza in črnih kodrastih las, in ženska, približno jednake starosti, pa nese na rokah dečka kacih treh let.

Hišna vrata se odpró. Potniki vstopijo z običajnim pozdravom „dober večer“. Deček, kojemu se je videlo na prvi pogled, da je bolehav, jame jokati; mati ga skuša utolažiti.

Mož jame sedaj pripovedovati, da je ubog rudar, ki mora v največjem pomanjkanju z bolno ženo in otrokom peš potovati v novo delo nekam gori na Koroško, in da je primorana obitelj prositi pri nas prenočišča.

Vsem se smili revna trojica, in komu bi se tudi ne?

Rahločutna in dobrosrčna mati obljubijo takoj prenočišče in niti ne vprašajo tujcev po potnih listinah.

Tuja ženska izvleče nato iz papirja polovico surove kuretine, rekoč: „Ta le polovica kokoši je vse, kar imamo s seboj, potem pa nimamo niti živeža niti denarja več.“

Mati skuhajo lačnim ljudem tisti kos kuretnine, bolnemu otroku pa dajo mleka in kruha. Nato pripravijo in odkažejo tujcem ležišče v sobi na levem koncu hiše, mi pa smo imeli svojo spalnico na nasprotnem koncu v čumnati. Mati čakajo še z večerjo očeta s sejma.

Jaz sem se že iz prvega spanja prebudil, ko slišim nakrat očeta hudovati se nad materjo rekoč: „Kako moreš vendar jemati pod streho tuje ljudi, ne da bi zahtevala potne listine? Vedeti bi vsaj morala, da pridemo lahko zbog tacih ljudij v neprilike in sitnosti, in ali pa veš sploh, da so to pošteni ljudje!?“

„Kaj se boš hudoval, jaz storim le dobro delo in ti ljudje, ki so v resnici usmiljenja vredni, ti gotovo ne bodo delali sitnostij.“

„Pa vzemi vsaj ključ in pojdi tja v sobo ter vzemi iz omare onih 800 gld., katere mi je včeraj odštel Nace pri notarju za prodano hišo. Menda vendar veš, da sedaj nisem več lastnik te domačije in da je razun krave in nekaj svinj v hlevu jedino naše premoženje onih 800 gld., ki so shranjeni v omari, kjer spé tujci“, — hudujejo se oče nad materjo.

„O le predobro vem, da si prodal. Jokala sem se že dovolj nad tvojo trmoglavostjo, a zaman; vse moje prošnje so bile bob v steno in sedaj pa še ta denar, ki ti je še ostal od prodane hiše, lahkomišljeno kam vtakni in komu posodi, da ga še zgubiš, potem pa lahko vsi gremo z nocojšnjimi tujimi ljudmi po širnem svetu.“

„Nehaj mi vendar že pridigovati o svoji neumni domačiji. Saj veš, kako sem si prizadeval in se ubijal od ranega jutra do poznega večera in to jedino le za lačne trebuhe svojih dolžnikov, jaz pa naj bi živel kakor hlapec in delal le za druge! Kaj mi pomaga domačija, če pa ne morem cele noči zatisniti očesa v vednih skrbeh, kako bodem plačal visoke obresti in davke, vrh tega pa še vas preživil in oblačil. Ali ni boljše prodati, otresti se teh nadležnih dolžnikov, z ostalim denarjem pa kaj družega početi? Z gotovim denarjem pod palcem si lahko veliko pridobim, če mi Bog dá srečo; morda pa tudi za ta denar zopet kupim kaj malega, ako že ne moreš živeti več brez svoje domačije; stanovanje sem si pa itak pridržal še do Kresa tukaj brezplačno.“

Tako in jednako so se prepirali stariši še pozno v noč, jaz pa sem zaspal. Tudi nisem mogel še takrat razsoditi, kdo od obeh bolj prav sodi.

Drugo jutro, ko se prebudim in sta sestri še spali, spoznam zunaj pod oknom materin glasen jok. Zakaj to?

Pogledam skozi okno. Tam pod črešnjo stojijo mati in obupno vijejo roke otiraje si solze v krilo, oče pa stojé poleg brez klobuka, po obrazu vsi prepadeni, z nogo premetavajo neko na tleh ležeco cunjo in z rokami pa si pulijo že itak dovolj redke lasé na glavi.

„Kaj neki to pomeni, kaj se je zgodilo?“ ugibljem jaz. Med tem sta se prebudili tudi sestri; tudi njima pokažem ta prizor pod oknom.

„Jojmene!“ vsklikne starejša sestra, rekoč „veš kaj je? Črešnje so nocoj pozeble, le poglej, kakšna slana je in kako ovenel je črešnjev cvet.“

„Da, prav praviš,“ pritrdim tudi jaz in grem k materi.

Zvedel sem, kaj se je zgodilo. Mati mi hitijo nasproti s prebledelim obrazom, rekoč: „Sedaj bosta pa šla k birmi brez obleke. Vso vajino novo obleko z mojo boljšo vred je odnesel tat nocojšnjo noč. Le poglej omaro, kako je široko odprta in razun nekaterih malenkostij popolnoma prazna. — Pa kaj, to bi se še končno pretrpelo in pozabilo, da ne bi bil grdun grdi pobral tudi vsega očetovega denarja iz predalčka.“

Tat je siloma vlomil omaro in raztrgal tudi ključavnico malega predalčka, kjer je bil spravljene denar.

Tatinska družina odkurila jo je še po noči pri zadnjih durih s svojim plenom in mej potjo se je zgubila izmej obleke ona cunjja, katero so premetavali in ogledovali oče pod češnjo, kot da bi mogla cunjja povedati, na katero stran so jo krenili nehvaležni tatovi.

Sedaj se začne pravcati krik in vik.

Jaz in sestra zdihujeva po svojih birmskih oblekah, češ, sedaj ne moreva k birmi; oče pa se hudujejo nad ubogo materjo in nad nami, rekoč: „Kaj birma? ta počaka! Ali moj denar je zlobnež vzel in tega ne vidim nikdar več.“

Hudo je bilo materi pri srcu, kajti bili so prepričani, da so vsaj deloma sami krivi naše nesreče in da se je njih vedeževanje prejšnjega večera le prehitro do pičice izpolnilo. Čez noč smo postali berači.

O bridka usoda! Kaj sedaj početi? Kam se obrniti za premetenimi tatovi in kaj ukreniti, da ne bi bilo morda že prepozno?

Oče tekajo po vasi, kakor besni v svoji obupnosti, da bi našli kje sled tatovom, toda nihče ne ve ničesar povedati.

(Konec prihodnjič.)

Mladost.

O mladost, kako si lepa,
Ti življenja si nam cvet.
Tebi pot se v svet odklepa,
V lepi in opasni svet.
Pa nebo nad tabo čuj
In nesreče te varuj!

O mladost, ti dôba zlata,
Dnevi hitro ti tekó,
In prekmalu tvoja vrata
Nam na veke se zapró;
V dno le srčnih si globin
Nate shranimo spomin.

O mladost, bodoče sreče
Nam začetek si le ti,
Kdor zapravi te, solzeče
Zre oko mu v prešle dni.
Môli, delaj, ko si mlad,
Trud prinese cvet in sad!

—n—

30. Žanjice.

*Con moto.**P. Angelik Hribar.*

1. Do - zo - re - la je pše-ni-ca, Trudno kima klas te-
2. Pre-pe - li - ca pedpe - di-ka, Vabi družbi-co mla-
3. Po - lu - dné je za-zvo - ni-lo, Zdaj sklenimo vsi ro-
4. Po - tlej nje-ga za-hva - li-mo, Ki je tak do-brot-nik

1. žák; Urno sukaj srp, žanji-ca, Snope povezujo, mó - žák.
2. dó; Delj in delj se z njo umika, Kam se slednjič skrila bo ?
3. ké; Dekla ne-se nam ko-si-lo, Po-u-žij-mo ga se - dé.
4. nam; Za polet-je nam in zimo Z vrhom polni žitni hram.

Jož. Stritar.

IV.

*Adagio.**Gregor Rihar.*

8. *p* *f*

Pred Bogom po - klek - nimo, Po - vzdignimo sr-

p *f*

ce, V nebe - sa zdaj poš - ljimo Vse mis - li in že -

p *f*

lje Ta dar pre - sve - te ma - še Sprejmi od nas o

p *f*

Bog, Naj zbríše gre - he naše, Naj var'je nas nad - log.

Kužek in raca.

b lókve temno-zeleneči obali
 So račice zibale se,
 In kljunčki rumeni so vedno čebljali,
 Glavice vpogibale se.
 In bile so račice bele kot sneg
 In gladke po celem telesci,
 In samo na repku sem videl pri dveh
 Po dve lepo modri peresci.
 Gotovo bi dolgo ostale še tu,
 A kaj, ko ne more jim dati miru
 Naš kužek nebodigatreba.
 Zagnal se je vanje ta grdi lopóv,
 Ki vedno podi naše mačke,
 Kot jastreb požrešni z visokega neba,
 In renčal je nanje in lajal: hov, hov!
 Da plašno zbežale so račke.
 Zbežale so plašno in gagale so
 In brzo poskakale v vodo,
 Z nožicami in perutnicami si
 Nedolžne živali pomagale so
 Pred grdo, kosmato prismodo.
 In revskal in bevskal in lajal, renčal
 Naš bedasti kužek prav jezno,
 A kaj, ko se v vodi je plavati bal,
 Drugače pa mogel ni čeznjo.
 Odplule so račke na onkraj vodé
 In tam se zdaj smejejo kužku v zobé:
 Le lajaj, le lajaj, da bodeš hripav,
 Saj družega tak ne umeješ,
 Saj petdeset račjih me stavimo glav,
 Da kužek ti sem ne prispeješ.

Silúška.

Zastavica.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Da sem žlobudra sítna, praviš,
 Tatinskih ptičev vseh prvak;
 Če glavo, rep mi pa odpraviš,
 Na hrbtu s košem sem čudak.

(Odgonetka in imena rešilcev v prih. listu.)